

A szellemi különbségtétel képessége

És helyezem hajlékomat közétek és meg nem utál lelkem benneteket. És járok közepettetek, leszek a ti Istenetek, ti pedig lesztek az én népem. Én vagyok az Örökkévaló, a ti Istenetek, aki kivezettelek benneteket Egyiptom országából, hogy ne legyetek az ő szolgálók; összetörtem jármotok rúdjaikat és engedtelek benneteket fölegyenesedve járni. (3Mózes 26:11-12 IMIT ford.)

Ebben az Igében arról olvashatunk hogy Isten kiemelte Izraelt egy közegből, Egyiptomból, és olyasfajta életstílust adott számukra ami élesen különbözik az Egyiptomban megélt élettől. Isten olyan alapos munkát végzett, hogy teljesen, darabjaira törte azokat a járomrudakat amelyek megnyomorították Izrael népét, a célja pedig az volt ezzel a tetteivel, hogy közösséget és jövőt építsen fel egy identitástudatos, gerinces, egyenesen járó néppel.

A probléma ott kezdődik, hogy az Eklézsia korántsem jött ki Egyiptomból, és az identitás csere . Egyiptomot még mindig a szívében hordozza a gondolkodásmódjával a mentalitásával, a bálványával együtt. Még nagyobb probléma ha a két ország között nem tud, és nem is akar különbséget tenni.

De közben futószallagon születnek szolgálatok, Ministry-ik, olyan lelkes vállalkozók akik másokról akarnak leemelni igákat, terheket. Úgy, hogy bennük sem történt meg a szétválasztás. Egy dolgot szögezzünk le: Isten soha nem helyezi hajlékát Egyiptomba, soha nem fog azzal közösséget vállalni.

Egyiptom megnyomorít, mert a szolgaság, és komplett feltételrendszer központú. Egyiptom az üzletről szól, a megfelelésről, ahol bár lehet vallásod (annyi bálványod amennyit csak akarsz) de Istened soha mert akkor a gyűlölet tárgyává fogsz válni (Talán írnom se kell, hogy Egyiptom a világot szimbolizálja a számunkra.)

Lépjünk ki az utcára. A világ az emberek arcára van írva. A világban megborul az ember lelke. Ezért küldetett Krisztus a világba, azokhoz akik a világban kikészültek és pszichológiai esetekké váltak. Az Egyház univerzális elhívása, hogy elérje a világban idegileg megborult beteg embereket és leemelje róluk azt a járomrudat amit a világ helyezett rájuk. A gond, hogy maga az Egyház is meg van borulva, mert a vallás, és különböző bálványok tekintélye alatt van.

Másokról az igát leemelni nem azt jelenti hogy hangzatos igékkel kápráztatjuk el őket, meg idézetekkel. Mert lehet három percig örülünk, lehet három percre megnyugszunk, de ettől a valós probléma ott marad és a probléma valósága is. Ez pedig nem egyéb mint Egyiptom, ahonnét nem akarnak kijönni emberek.

Azok akik világi, meg félvilági életet élnek, értsék meg: nem lehet egyszerre Istennel, és a világgal is brátkozni. Egyik szövetség mindig felül fogja írni a másik szövetséget a szívünkben. A világgal való barátság nem csak Isten ellenségeivé változtat, de mentálisan megborult emberekké is, akik végül fizikai betegségekkel küszködnek.

(Nem azt mondom hogy minden létező fizikai betegség ennek a szövödménye, de azt leszögezem, hogy a világgal való megalkuvó szövetség sem nem normális, sem nem egészséges.) Ezért egyértelmű amit János apostol ír:

Ne szeressétek a világot, se a világban levőket. Ha valaki a világot szereti, az Atya szeretése nincs meg benne.... (1Jn 2:15 Csia ford.)

Ezen a ponton hadd hangsúlyozzam milyen éles különbség van a szeretet Istene és a között amit mi szeretetként értelmezünk, a kijelentett Ige hiányában. Ma a lelki szeretet van istenítve mely így szól:

Nyugalom, elfogadott vagy, semmit sem kell tenned.
Nyugalom, úton van a segítség neked csak hátra kell dőlnöd.
Nyugalom, bármit megtehetsz, hiszen, megbocsáttatik.

Sorolhatnám a különböző frappáns részizgaszágokat, szlogeneket melyek passzivitásba viszik a népet. Mindeközben pedig Isten szeretete radikális, üzenete egyértelmű:

Hagyd ott a világot, a kettős szívű állapotot, legyen benned szellemi szétválasztás, hogy megvizsgálhasd mi Isten jó, kedves és tökéletes akarata. Mert Ő egy gerinces, egyenesen járó népet akar magának akiben van értelem, bölcsesség, becsületesség. Isten a jelenlétével le akar sátorozni az Eklézsiára, de vajon az Eklézsia is vágyódik az Ő hamisítatlan szent jelenlétére? Egy olyan életre melyben nem mosódik össze a fehér a feketével, meg a szürke mindenféle variációjával? Mert kérdem én: **"...mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? És mi egyezsége Krisztusnak Béliállal? vagy mi köze hívőnek hitetlenhez?" (2Kor 6:14-15)**(Talán írnom se kell, hogy bár ezt a passzust csak a felemás házasságokra vonatkoztatják, azonban nem csak azt jelenti.)

Isten szent dicsőségét, nemességét csak egy dicsőséges, és nemes nép képes tükrözni.

Menjetek ki Babelből, fussatok el Káldeából ujjongásnak szavával! jelentsétek meg, tudassátok ezt, terjesszétek a föld végső határáig; mondjátok: Megváltotta az Úr szolgáját, Jákóbot. Nem szomjaznak, bárha pusztaságon vezet is őket: kősziklából vizet fakaszt nekik, és meghasítja a sziklát és víz ömöl belőle! (Ézsa 48:20-21)

Az ok, amiért fenntartjuk a kompromisszumos szövetséget a világgal, az az, hogy nem hiszünk Isten természetfeletti ellátásában. Ez abból fakad, hogy nincs bennünk valóságos Krisztus ismeret. Ha lenne, felszámolnánk világi érdekszövetségeinket mivel ismerjük az Írást:

keressétek először az Isten királyi uralmát és igazság(osság)át és a többit mind (fizikai szükségletek) ráadásul megkapjátok. (Mt 6:33 Vida ford.)

Akkor ujjongva vonulnánk ki Babelből meg Káldeából, sőt még hirdetnénk is, hogy amit teszünk azt a Krisztus megváltói munkája alapján tesszük. Isten pedig bőséges ellátást biztosít számunkra a pusztában is, hiszen a Kősziklából a Krisztusból vizet fakaszt nekünk! Így gondoskodott Izrael népéről a pusztában, és így akar rólunk is gondoskodni a mi személyes pusztaságainkban.

Isten sátora az emberekkel kíván lenni. Ez egy olyan ígéret mely az üdvtörténet utolsó fejezetében fog fizikai mivoltában is megnyilvánulni. Így olvashatunk erről:

Ezek, akik a fehér ruhákba vannak öltözve, kik és honnét jöttek? És mondom néki: Uram, te tudod. És monda nékem: Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében. Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt; és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában; és aki a királyiszékben ül, kiterjeszti sátorát felettök. Nem éheznek többé, sem nem szomjúhozhatnak többé; sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség. Mert a Bárány, aki a királyiszéknek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet. (Jele 7:14-17)

Tehát az Írás egy olyan népről beszél mely megmosta, megfehérítette ruháját, (vagyis életét) a Bárány vérében. Egy olyan népről beszél, mely nem csak kijött a világból de az élete a Bárány vérével is napi szinten közösségben van. Az ilyen népnek szól a természetfeletti ellátás, védelem, vigasztalás, ígérete.

Aki ilyen radikális módon "használja" Jézus vérének, az lelkiismereti törések, csalatkozások nélkül állhat meg Isten kegyelmi trónszéke előtt, s szolgálhatja a rajta ülőt.

Úgy vélem, nem az a központi kérdés, hogy mikorra kalibráljuk be a nagy nyomorúság időszakát. A központi kérdés hogy megtörtént e bennünk, vagy legalább folyamatában van e a szétválasztás, az hogy értelmünk képes görcső alá venni mi Isten kedves, jó és tökéletes akarata. Továbbá pedig a megszentelődésünk folyamatában érintkezünk e Krisztus vérével.

Tulajdonképpen ha a vérrel személyes kapcsolódásunk van elmondhatjuk, hogy mindenünk meg van amit csak szellemünk, lelkünk és testünk kívánhat. Ez a személyes szintű kapcsolódás pedig értelemszerűen kizárja a világgal való érdekszövetségeinket.

Tergulicza Eszter